

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/107/2018
Identifikačné číslo spisu: 8312217233
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8312217233.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mesta Humenné, Kukoreliho č. 34, Humenné, IČO: 00 323 021, zastúpeného Mgr. Marcelom Kandrikom, advokátom so sídlom v Prešove, Grešova č. 7, proti žalovanému V. M. K., bývajúcemu v S., K. Č.. XXXX/XX, zast. JUDr. Jánom Vrbom, advokátom so sídlom v Humennom, Námestie slobody č. 2, o zaplatenie 17 664,50 € s prísl., vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11 Cpr 2/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. novembra 2017 sp. zn. 21 CoPr 2/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. decembra 2016 č.k. 11 Cpr 2/2013-202 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 17 664,50 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že žalovanému, ktorý vykonával funkciu primátora, bola uznesením Mestského zastupiteľstva (ďalej len „MsZ“) v Humennom č. 217 z 24. marca 2009 určená a vyplácaná odmena ako bývalému primátorovi v rozpore s § 5 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. bez právneho dôvodu, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie. Poukázal na ustanovenie § 1, 5 ods. 1 zákona č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 253/1994 Z.z.“), § 11 ods. 4 písm. i/, § 12 ods. 2, § 13 ods. 6, 8 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. c/, § 20 ods. 1, § 21 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, § 257zf ods. 1, § 244 ods. 1, 2 O.s.p. a § 452 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu toto uznesenie MsZ je správnym aktom orgánu verejnej správy pri plnení jeho úloh v oblasti verejnej správy. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na závery nálezu Ústavného súdu SR z 22. januára 2009 sp. zn. I. ÚS 354/08, v zmysle ktorého uvedené uznesenie považoval za zmiešaný typ správneho aktu, v ktorom sa prelína znak individuálneho správneho aktu tým, že sa dotýka práv a oprávnených záujmov konkrétnej fyzickej osoby, ale rovnako aj znak normatívneho správneho aktu, keďže mestské zastupiteľstvo ho vydalo na základe zákonom zverenej právomoci, jeho zákonnosť

bolo možné preskúmať podľa § 257zf O.s.p., pričom podľa platnej právnej úpravy je takéto preskúmanie možné podľa § 348 a nasl. Správneho súdneho poriadku. Mal za to, že uznesenie bolo prijaté mestským zastupiteľstvom v rámci jeho kompetencie v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. zákonom stanoveným počtom hlasov jeho poslancov, nebol pozastavený jeho výkon, ktorý by v konečnom dôsledku mohol viesť k strate jeho platnosti, pričom súd vychádzal z toho, že v tomto konaní nemohol posúdiť jeho platnosť, resp. jeho neplatnosť a už vôbec nie zákonnosť tohto rozhodnutia ako prejudiciálnu otázku, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. novembra 2017 sp. zn. 21 CoPr 2/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa stotožnil so správne zisteným skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie i s jeho právnym záverom. Odvolací súd námietku žalobcu o nesprávnom procesnom postupe súdu, ktorým žalobcovi znemožnil uskutočňovať jeho procesné práva tým, že súd vykonal na návrh žalovaného na pojednávaní 1. decembra 2016 dôkaz jeho výsluchom, a to aj napriek tomu, že predtým žalovaný takýto dôkaz nenavrhol a súd zároveň odmietol vykonať dôkazy navrhnuté žalobcom, považoval za nedôvodnú. Uviedol, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), neznamená ani právo, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a jeho právnymi názormi, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípade dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, porovnaj uznesenie NS SR z 23. novembra 2010 sp. zn. 5 Cdo 218/2010).

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 420 písm. f/ CSP. Poukázal na to, že v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie okrem nesprávneho právneho posúdenia otázky predbežného právneho posúdenia individuálneho správneho aktu MsZ v Humennom, ktorého namietané vady mohli založiť jeho nulitu, boli ďalej okolnosti spočívajúce v skutočnosti, že po tom, ako súd prvej inštancie uplatnil uznesením z 1. augusta 2016 tzv. sudcovskú koncentráciu konania, na pojednávaní 1. decembra 2016 ale umožnil výsluch žalovaného, ako jeden z dôkazných prostriedkov a prostriedok procesného útoku, no na druhej strane ešte predtým žalobcovi ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania zamietol. Týmto navrhnutými dôkazmi mala byť preukázaná iba nezákonnosť predmetného rozhodnutia MsZ, resp. nezákonnosť postupu mestského zastupiteľstva pri jeho prijímaní a schvaľovaní. Poukázal na okolnosti, že žalobca bol písomne vyzvaný uznesením a bol poučený, že je povinný predložiť súdu všetky dôkazy, a to v lehote určenej súdom v predmetnom uznesení. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj jeho prípustnosti je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybil, ak zamietol jeho návrh na vykonanie dôkazov, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo je spôsobilé rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa týmto vzdávať od želannej možnej miery zistenia skutkového stavu.

3.1. Podľa žalobcu predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným na základe rozhodnutia MsZ žalobcu, je preto len logické, že najrelevantnejšou časťou sporového konania je vyriešenie otázky zákonnosti, resp. nezákonnosti právneho titulu, na podklade ktorého mal žalovaný poberať peňažné plnenie od žalobcu. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil so súdom prvej inštancie, nevykonal žalobcom navrhované dôkazy, poukázal pritom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (IV. ÚS 2152/2004, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Na druhej strane akcentoval, že z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkazovými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. V rozpore s uvedenou časťou rozhodnutia v bode 20. svojho rozsudku odvolací súd poukázal na viazanosť všeobecného súdu správnym aktom, ako aj tým, že všeobecné súdy nie sú oprávnené skúmať ich platnosť či zákonnosť mimo rámca správneho súdnictva, ale zásadne len so zreteľom na to, či išlo o akty nulitné (ničotné), teda o akty, ktorých vady sú tak závažné, že sa neuplatní prezumpcia ich správnosti. Podľa názoru žalobcu je preto pochybením súdu, ak v rámci odvolacieho konania súd povýšil oprávnenie súdu prvej inštancie rozhodnúť o tom, ktorý z dôkazov vykoná (§ 185 CSP), pred povinnosť súdu zistiť skutkový stav, ktorý je pre súd základom jeho rozhodnutia a predstavuje jednu z najdôležitejších činností súdu.

3.2. V zmysle čl. 6 CSP strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Žalobca má za to, že po tom, čo súd uplatnil voči jednej sporovej strane sudcovskú koncentráciu, nemôže protistrane umožniť vykonať dôkaz a uplatniť tak prostriedok procesného útoku a zároveň druhej procesnej strane znemožniť reagovať na skutkové tvrdenia žalovaného predložením dôkazov, ktoré sú nanajvýš spôsobilé preukázať po skutkovej stránke všetky okolnosti, ktoré predchádzali prijatiu uznesenia MsZ v Humennom, nakoľko išlo o zvukový záznam z tohto rokovania. Takýto postup súdu je v rozpore s citovaným článkom 6 CSP v spojení s § 470 ods. 2 CSP (konanie začalo pred účinnosťou CSP) a zakladá porušenie práva na spravodlivý proces, spočívajúci v tom, že strane bolo znemožnené uskutočniť jej patriace procesné práva. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho početné zložky, okrem iného, patrí aj právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, alebo rovnosť zbraní, či právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. Porušenie ktoréhokolvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. Odvolací súd svojím postupom porušil právo na spravodlivý proces obsiahnuté v čl. 6 CSP, konkrétne princíp rovnosti zbraní judikovaný EStP a prejavujúci sa v rovnakej miere možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených Civilným sporovým poriadkom. Zároveň poukázal na R 125/99, R 17/1993, v zmysle ktorých nevykonanie navrhovaných dôkazov nezakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a teda nepredstavuje postup súdu, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Podľa jeho názoru však nemožno tieto rozhodnutia najvyššieho súdu aplikovať bezvýnimčne v nových podmienkach Civilného sporového poriadku a v ňom zakotvených právach strán sporu na prostriedky procesného útoku alebo obrany pri zachovaní ich rovnosti založenej na rovnakej miere uplatňovania týchto prostriedkov. Žiadna zo sporových strán nie je akýmkoľvek spôsobom nadradená druhej sporovej strane (princíp kontradiktórnosti súkromnoprávneho sporu), a preto nevykonanie dôkazu súdom ako prostriedku procesného útoku alebo obrany, keď protistrane bolo toto právo umožnené, je porušením princípu rovnosti sporových strán. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť podľa § 449 CSP.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Procesným postupom súdu je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (1 Cdo

202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

11. V danom prípade sa v dovolaní namieta, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie v procese dokazovania neumožnil žalobcovi realizovať jemu patriace prostriedky procesného útoku a žalovanému ako druhej sporovej strane umožnil vykonať dôkaz, ktorý nenavrhol, čím porušil zásadu sudcovskej koncentrácie a princípu rovnosti zbraní tak, ako ho judikoval aj ESĽP (viď rozhodnutia Delcourt proti Belgicku zo 17.1.1970, Dombo Bohmer proti Holandsku z 27.10.1993), podstatou ktorého je, aby každý účastník mal primeranú možnosť predložiť svoje návrhy za podmienok, ktoré nie sú podstatne nevýhodnejšie než podmienky, za ktorých touto možnosťou disponuje druhý účastník.

12. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania (dnes strán sporu). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

13. Dovolací súd konštatuje, že úlohou súdu v civilnom sporovom konaní, ktoré sa vyznačuje zásadou kontradiktórnosti, je zistiť skutkový stav z prostriedkov útoku a obrany uplatnenými stranami sporu včas (t.j. po zohľadnení sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania). Uvedenými skutočnosťami je limitované aj dokazovanie v sporovom konaní, pre ktoré v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP platí, že výlučne súd rozhodne, ktoré zo včas stranami sporu navrhnutých dôkazov vykoná. Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať (II. ÚS 530/2018 z 15. novembra 2018). Dovolací súd zároveň dodáva, že ani prípadné nedostatky pri zisťovaní skutkového stavu alebo nesprávne prijaté skutkové závery zo strany konajúcich súdov nie je možné podrobiť dovolaciemu prieskumu. V tejto súvislosti pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z tohto dôvodu nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu), v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

14. Podľa čl. 8 Základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z čl. 10 ods. 1 Základných princípov CSP vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväznú procesnú lehotu na niektoré procesné úkony (čl. 10 ods. 3 Základných princípov CSP). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

15. Podľa § 195 ods. 1 CSP na návrh môže súd nariadiť výsluch strany a o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté.

16. Uvedené ustanovenie vychádza zo základných princípov kontradiktórnosti sporu, teda najmä z

prejednávacieho princípu. V uvedenom ustanovení je upravený legitímny prostriedok k objasneniu skutkového stavu veci. Strany okrem toho, že majú povinnosť tvrdenia ohľadne rozhodujúcich skutočností a označenia dôkazov, majú aj povinnosť vypovedať na súde. Táto ich výpoveď je dôkazným prostriedkom, ktorý súd hodnotí ako každý iný dôkaz. Výsluch strany v civilnom sporovom konaní je iba podporným dôkazom. Strana má povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, povinnosť vyjadrovať sa k veci (§ 181 ods. 1 CSP), k dôkazom.

17. O tom, ako v tom ktorom spore prebiehalo konanie, môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu, osobitne zo zápisníc o pojednávaniach (3 Cdo 289/2014, 3 Cdo 321/2016, 3 Cdo 156/2016). Zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie z 1. júna 2016 vyplýva, že sa uskutočnilo za osobnej účasti zástupcu žalobcu, žalovaného a jeho právneho zástupcu. Na tomto pojednávaní zástupca žalobcu po otvorení pojednávania uviedol, že trvá na žalobe. Vzhľadom na dovtedajší priebeh konania, okrem navrhnutých dôkazov, ktoré súdu predložil v písomnej forme, navrhol vykonať ďalšie dôkazy, a to prehrať zvukovú prehrávku zo zasadnutia Mestského zastupiteľstva, predložiť rokovací poriadok aktuálny v čase tohto zasadnutia a vypočítať hlavnú kontrolórku mesta, ktorá bola prítomná na tomto pojednávaní, a to za účelom preukázania skutočností, za ktorých bolo prijaté uznesenie mestského zastupiteľstva, ktorým bola žalovanému ako bývalému primátorovi mesta určená a vyplácaná odmena v rozpore so zákonom č. 253/1994 Z.z. Zo zápisnice z tohto pojednávania ďalej vyplýva, že súd postupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 CSP, po prednese žaloby oboznámil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré nesporné, uviedol aj svoje predbežné posúdenie veci a ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná so zreteľom na predbežné právne posúdenie veci; súd preto návrhu žalobcu na vykonanie týchto ďalších dôkazov nevyhovel. Na návrh súd vykonal následne výsluch žalovaného, zástupca žalobcu mal možnosť klásť mu otázky a po záverečných rečiach obidvoch strán, súd vyhlásil dokazovanie za skončené.

18. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že výsluchom žalovaného vykonaným v súlade s § 195 ods. 2 CSP v konaní nedošlo k porušeniu zásady sudcovskej koncentrácie a postupom súdu, ktorý je v súlade so zákonnými ustanoveniami CSP nebolo znemožnené žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie princípu rovnosti a spravodlivého procesu. Samotná skutočnosť, že súd na tom istom pojednávaní zamietol návrh žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov, tak isto nemožno považovať za znemožnenie jeho procesných práv. Sám žalobca správne v dovolaní konštatuje s poukazom na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (R 125/99, R 17/1993), že nevykonanie navrhovaných dôkazov stranou nezakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nepredstavuje postup, ktorým súd odňal možnosť konať pred súdom, avšak s výhradou, že tieto rozhodnutia nemožno bezvýnimočne aplikovať v nových podmienkach Civilného sporového poriadku a v ňom zakotvených právach strán sporu na prostriedky procesného útoku a obrany pri zachovaní ich rovnosti založenej na rovnakej miere uplatňovania týchto prostriedkov. Uvedenú výhradu dovolací súd nepovažuje za opodstatnenú. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať bez výhrad za naďalej aktuálne.

19. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namieta nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Ani podľa novej právnej úpravy civilného konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp.zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

20. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu (§ 420 písm. f/ CSP), nie je dôvodné, lebo sa v ňom neopodstatnene namieta, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom, ktorý odvolací súd nenapravil, znemožnil žalobcovi, aby

uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.